

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/243/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1109230374
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:1109230374.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne M., zastúpenej V., proti žalovaným 1/ M., zastúpenému M., 2/ O., zastúpenému V., o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 20. marca 2018, č.k. 16C/34/2010-743, takto

rozhodol:

Návrh žalovaného 1/ na prerušenie odvolacieho konania **z a m i e t a .**

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti - vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie v závislom výroku o trovách konania **m e n í** tak, že žalovaným 1/, 2/ náhradu trov konania voči žalobkyni **n e p r i z n á v a .**

Žalovaným 1/, 2/ náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie návrh žalovaného 1/ na prerušenie konania zamietol, žalobu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému 1/ a žalovanému 2/ trovy konania v rozsahu 100% do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka Okresného súdu Trenčín o výške trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 164, § 162 ods. 3 CSP, § 75 ods. 1, 2 zák. č. 38/1993 Z.z., § 159, § 230 CSP, § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 Obč. zákonníka, § 22 ods. 1, 2 zák. č. 385/2000 Z.z. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou doručenou súdu dňa 17.08.2009 žiadala, aby súd uložil žalovanému 1/ povinnosť zaistiť, aby v hlavnom televíznom spravodajstve žalovaného 2/, t.j. v Televíznych novinách o 19:00 hod. bolo odvysielané ospravedlnenie nasledujúceho znenia: „Dňa 14.08.2009 v hlavných televíznych novinách televízie O. M.. W. U. vyslovil na adresu sudkyne Krajského súdu v N. N., M.. O. Z., nepravdivé a pravdu skresľujúce skutočnosti, a to že nepozastavenie výkonu funkcie sudkyne M.. O. Z. je dôkazom toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch. Vyššie uvedené tvrdenia sú nepravdivé a dotkli sa občianskej cti a ľudskej dôstojnosti sudkyne M.. O. Z.. Za uvedené tvrdenia sa M.. W. U. ospravedľuje.“ Ďalej žiadala, aby žalovaný 2/ bol povinný do 10 dní od právoplatnosti rozsudku odvyselať v hlavnom televíznom spravodajstve žalovaného 2/, t.j. v Televíznych novinách o 19:00 hod. ospravedlnenie žalovaného 1/ uvedené vo výroku rozsudku. Žiadala, aby súd žalovaného 1/ zaviazal na zaplatenie sumy 33.190,- eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a uplatnila si náhradu trov konania. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 16C/34/2010-387 zo dňa 10.04.2013, právoplatným dňa 19.04.2013, pripustil zmenu žaloby smerujúcej proti žalovanému 1/ tak, že žalobkyňa popri zaplatení sumy 33.190,- eur žiada, aby bol žalovaný 1/ povinný do 10 dní od právoplatnosti rozsudku na vlastné náklady zaistiť, aby v hlavnom televíznom spravodajstve žalovaného 2/, t.j. v Televíznych novinách

o 19.00 hod. bolo odvysielané ospravedlnenie nasledujúceho znenia: „Dňa 14.08.2009 v hlavných televíznych novinách televízie O. M.. W. U. vyslovil na adresu sudkyne Krajského súdu v N. N., M.. O. Z., nepravdivé a pravdu skresľujúce skutočnosti, a to, že nepozastavenie výkonu funkcie sudkyne M.. O. Z. je dôkazom toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch. Vyššie uvedené tvrdenia sú nepravdivé a dotkli sa občianskej cti a ľudskej dôstojnosti sudkyne M.. O. Z.. Za uvedené tvrdenia sa M.. W. U. ospravedľuje.“ Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že po vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie konanie, opätovné posúdenie žalobou uplatneného nároku a nové rozhodnutie vykonal dokazovanie opätovným výsluchom žalobkyne a žalovaného 1/, v konaní vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, žalovaného, svedkov M. Z., M.. M. N., M.. H. N., O.. O. X., Y., S. S., B. B., prehratím reportáží na CD nosiči zo dňa 13.08.2009, 14.08.2009, 18.08.2009, 19.08.2009, 16.09.2009, oboznámením sa s podanou žalobou zo dňa 17.08.2009, doplnením návrhu na predbežné opatrenie zo dňa 24.08.2009, 14.09.2009, 24.09.2009, článkov zo dňa 12.09.2009, 15.10.2009, 18.08.2009, podaním žalobkyne zo dňa 20.05.2010, uznesením Okresného súdu Prievidza č.k. 12C/244/2009-58 zo dňa 18.01.2010, uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/86/2010-154 zo dňa 29.03.2010, podaním žalovaného 1/ s odôvodnením zo dňa 13.10.2009, prepisom vystúpenia ministerky spravodlivosti zo dňa 15.10.2009, vyjadrením žalovaného 2/ zo dňa 29.11.2010, 12.12.2011, vyjadrením žalovaného 1/ zo dňa 25.01.2011, žalobou doručenu Okresnému súdu Prievidza sp.zn. 12C/244/2009, vyjadrením žalovaného 2/ zo dňa 18.02.2010, vyjadrením žalobkyne zo dňa 03.03.2010, 04.11.2010, 15.02.2011, 14.12.2011, zápisnicou o pojednávaní Okresného súdu Prievidza vo veci sp.zn. 12C/244/2009 zo dňa 11.11.2010, 07.04.2011, 15.12.2011, uznesením Ústavného súdu PL. ÚS 103/07-45 zo dňa 27.06.2007, obžalobou Úradu špeciálnej prokuratúry SR č.k. VII Gv 346/04-130 zo dňa 10.08.2009, správou o schôdzi NR SR zo dňa 15.10.2009, vyjadrením žalovaného 2/ zo dňa 05.03.2013, odvolaním žalobkyne zo dňa 08.07.2013, vyjadrením žalovaného 2/ zo dňa 30.08.2013, vyjadrením žalovaného 1/ zo dňa 28.08.2013, návrhom žalobkyne na prerušenie konania zo dňa 20.01.2015, výzvou na vyjadrenie zo dňa 13.01.2015, nálezom Ústavného súdu I. ÚS 689/2014-35 zo dňa 09.11.2016, oznámením žalovaného 1/ zo dňa 17.05.2017, formulárom zo dňa 24.04.2017 s doručenkou zo dňa 30.05.2017, podaním žalovaného 1/ zo dňa 27.01.2017, odpoveďou predsedníčky Ústavného súdu zo dňa 23.02.2017, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 15Co/2/2017-913 zo dňa 14.03.2017, rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp.zn. 12C/244/2009 zo dňa 15.12.2011, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/244/2012 zo dňa 13.11.2014, rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3To 10/2012 zo dňa 27.03.2013, uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Tdo V 1/2014 zo dňa 16.02.2016 a zistil, že:

Reportáž zo dňa 13.08.2009 pod názvom „Sudkyňa chcú postaviť pred súd“ sa týkala skutočnosti, že Úrad špeciálnej prokuratúry podal obžalobu na S. G. z pokračovacieho trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody a O. S. z účasti na trestnom čine prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody ako aj z trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti. V reportáži redaktor uviedol, že s O. Z. sa mu dnes spojiť nepodarilo a v minulosti akúkoľvek korupciu poprela.

V reportáži zo dňa 14.08.2009 pod názvom „Obžalovaná sudkyňa pojednáva“ bolo uvedené:

Moderátorka: „Hoci jej hrozí osem rokov za mrežami, ako sudkyňa naďalej pojednáva. Reč je o O. Z. z N. N.. Ministerstvu spravodlivosti dva roky neprekážalo jej trestné stíhanie a ani po podaní obžaloby nemá pozastavený výkon funkcie.“

Redaktor: „O. Z. má aj na najbližší pondelok naplánované štyri pojednávania. Málokto obžalovaný sudca má rovnaké šťastie. Ministri spravodlivosti zvyknú sudcom pozastaviť výkon funkcie už keď ich polícia obviní a nečakajú ani na obžalobu. Ona je výnimkou. Je to podľa vás v poriadku?“

S. A.: „Vôbec o tejto skutočnosti nie som informovaná. Ja som sa včera vrátila z dovolenky, naozaj neviem o tejto záležitosti nič.“

Redaktor: „Minister môže sudcovi pozastaviť výkon funkcie hneď, ako ho polícia obviní. Sudca vtedy dostáva 30 % platu a nepracuje. O. Z. obvinili už pred dvomi rokmi, ani S. C. ju nepotreštal.“

Žalovaný 1/: „Považujem to za absurdné. Považujem to za dôkaz toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch.“

S. A.: „Akonáhle prídem do úradu teraz, tak si to prešetím tieto veci a určite urobím príslušného opatrenia.“

Redaktor: „O. Z. údajne dostala úplatok vo forme zateplenia svojho domu. S druhom mala žiadať peniaze od stavebného podnikateľa. Ako protislužbu mu podľa obžaloby vybavili zákazky na zateplenie bytov, ktorých správcom bol jej druh. Obžalovaná je z dvoch trestných činov.“

Hovorkyňa Špecializovaného trestného súdu: „Z účasti na trestnom čine prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody ako aj z trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti.“

Redaktor: „Sudkyňu sme v práci nezastihli. Keď v roku 2007 Ústavný súd rozhodoval o jej vydaní na trestné stíhanie, akúkoľvek vinu poprela.“

Moderátorka prečítala vyjadrenie žalobkyne : „Táto kauza, ktorá tu je, je vykonštruovanou kauzou.“

Hovorkyňa Špecializovaného trestného súdu: „Tam je trestná sadzba v rozmedzí od dvoch do ôsmich rokov.“

Redaktor: „Obžalobu už má na stole sudca Špecializovaného trestného súdu. Po naštudovaní materiálu by mal rozhodnúť o tom, či vytýči pojednávanie alebo vráti prípad na došetrenie. B. B., televízia O.“

V reportáži zo dňa 18.08.2009 pod názvom „Sudkyňa žiada zastaviť stíhanie“ moderátor uviedol, že žalobkyňa prostredníctvom tlačovej agentúry oznámila, že zažaluje televíziu O. a poslanca W. U. a zároveň požiadala špecializovaný trestný súd, aby zastavil jej trestné stíhanie. V reportáži sa vyjadril aj žalovaný 1/ nasledovne: „Budem stále poukazovať na to, že za éry pána T. a C. majú navrch sudcovia trestne stíhaní za korupciu nad čestnými a odvážnymi sudcami.“ V reportáži je uvedené vyjadrenie žalobkyne o tom, že táto kauza, ktorá tu je, je vykonštruovanou kauzou.

Reportáž zo dňa 19.08.2009 pod názvom „Ministerka zatiaľ podržala sudkyňu“ sa týkala toho, že ministerka spravodlivosti nateraz odmietla žalobkyni pozastaviť výkon funkcie sudcu, pričom sudcom obvineným z korupcie L. S., S. S. a S. O. bol pozastavený výkon funkcie sudcu hneď po ich obvinení. V reportáži sa vyjadroval aj žalovaný 1/: „Čo si o tom majú myslieť obyčajní slušní ľudia, ktorí prídu na pojednávanie, kde v talári sedí sudkyňa, ktorá je obžalovaná z korupcie.“ V reportáži je uvedené vyjadrenie žalobkyne o tom, že táto kauza, ktorá tu je, je vykonštruovanou kauzou.

Reportáž zo dňa 16.09.2009 pod názvom „Pomsta za kritiku?“ sa týkala sudcov, ktorí kritizovali S. C.. V reportáži je uvedené vyjadrenie žalovaného 1/: „Ja podám trestné oznámenie vo veci podozrenia z trestného činu zasahovania do nezávislosti súdov.“ V reportáži ďalej uvedené, že úplne inak sa odvíja kauza žalobkyne s tým, že hoci ju chce špeciálna prokuratúra pre údajnú korupciu postaviť pred súd, aj naďalej bude pojednávať, pretože jej ministerka spravodlivosti nateraz odmietla pozastaviť výkon funkcie sudcu.

Ústavný súd uznesením PL. ÚS 103/07-45 zo dňa 27.06.2007 dal súhlas na trestné stíhanie žalobkyne pre skutky právne kvalifikované ako trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 166 ods. 1 Trestného zákona (účinného do 31.12.2005) vo forme pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (účinného do 31.12.2005) a trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a) ods. 2 Trestného zákona (účinného do 31.12.2005) na skutkovom základe uvedenom v žiadosti generálneho prokurátora Slovenskej republiky zo dňa 19.07.2006 sp.zn. VII/1 Gv 110/05. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry generálnej prokuratúry SR podal špecializovanému trestnému súdu dňa 10.08.2009 pod č.k. VII Gv 346/04-130 obžalobu na S. B. a žalobkyňu zo spáchania pokračovacieho trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 166 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona (účinného do 01.01.2006) voči obvinenému S. B. a zo spáchania účastníctva na dokonanom trestnom čine prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 10 ods. 1 písm. c), § 160 ods. 1 Trestného zákona (účinného do 01.01.2006), z trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona účinného do 01.01.2006) voči obvinenej žalobkyni. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 06.09.2012 sp.zn. PK-1T 21/2009, podľa § 226 písm. a) zákona č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov boli obžalovaní S. B. a žalobkyňa oslobodení spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré boli obžalovaní stíhaní. Na odvolanie prokurátora rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp.zn. 3 To 10/2012 zo dňa 27.03.2013 tak, že napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku a podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku obžalovaných S. B. a žalobkyňu oslobodil spod obžaloby pre skutky tam uvedené, ktoré boli právne kvalifikované ako trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona voči S. B., resp. ako účastníctvo na trestnom čine prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 10 ods. 1 písm. c), § 160 ods. 1 Trestného zákona a trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona voči žalobkyni. Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 1Tdo V 1/2014 zo dňa 16.02.2016 dovolanie ministra spravodlivosti SR podaného na podnet Generálneho prokurátora SR proti rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 To 10/2012 zo dňa 27.03.2013 odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. V konaní vedenom Okresným súdom Prievidza pod sp.zn. 12C/244/2009 sa žalobkyňa voči žalovanému 2/ domáhala ochrany osobnosti s tým, že žiadala, aby súd uložil žalovanému 2/ povinnosť do 10 dní od právoplatnosti rozsudku zaistiť, aby v hlavnom televíznom spravodajstve žalovaný 2/, t.j. v televíznych novinách o 19:00 hod. bolo odvysielané ospravedlnenie nasledujúceho znenia: „Dňa 13.08.2009, 14.08.2009, 18.08.2009, 19.08.2009, 16.09.2009, 22.09.2009 a 23.09.2009 v hlavných televíznych novinách TV O., televízia O. v rozpore s právom na ochranu osobnosti, zásadou prezumpcie nevinu a ust. § 34 zákona o sudcoch a prísediach, neoprávnene uverejnila meno, priezvisko, fotografie

tváre a obydliá sudkyne Krajského súdu z N. N. M.. O. Z., čím došlo k zásahu do jej občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Za uvedené uverejnenie mena, priezviska, fotografií tváre a bydliska sa televízia O. ospravedľňuje.“ Zároveň žiadala priznať nemajetkovú ujmu vo výške 100.000,- €. Žalobkyňa sa v podanej žalobe domáhala ochrany osobnosti z dôvodu neoprávneného a predčasného zverejnenia jej plného mena a priezviska, uverejnenie fotografie jej tváre a jej obydliá. Okresný súd Prievidza rozsudkom sp.zn. 12C/244/2009 žalovanému 2/ uložil povinnosť do desiatich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia zaistiť, aby v hlavnom televíznom spravodajstve žalovaného 2/, t.j. v televíznych novinách o 19:00 hod. bolo odvysielané ospravedlnenie nasledujúceho znenia: „Dňa 13.08.2009, 14.08.2009, 18.08.2009, 19.08.2009, 16.09.2009, 22.09.2009 a 23.09.2009 v hlavných televíznych novinách televízie O., televízia O. v rozpore s právom na ochranu osobnosti, zásadou prezumpcie neviny a ust. § 34 zákona o sudcoch a príseďiacich, neoprávnenne uverejnila meno, priezvisko, fotografie tváre a obydliá sudkyne Krajského súdu z N. N. M.. O. Z., čím došlo k zásahu do jej občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Za uvedené uverejnenie mena, priezviska, fotografií tváre a bydliska sa televízia O. ospravedľňuje.“ Žalovanému 2/ súd uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 30.000,- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp.zn. 19Co/244/2012 zo dňa 13.11.2014 na odvolanie žalobkyne a žalovaného 2/ rozsudok Okresného súdu potvrdil. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie mal za to, že po vrátení veci odvolacím súdom na opätovné posúdenie žalobou uplatneného nároku bolo pre rozhodnutie vo veci potrebné posúdiť, kto je v konaní žalobcom, kto je v konaní žalovaným, z akého dôvodu a čoho sa žalobca voči tomu ktorému žalovanému domáha s tým, že od uvedeného posúdenia sa následne odvíja rozsah preskúmvania konania, ktorým mal byť spôsobený zásah, a to v tom zmysle, či určité konanie je neoprávnené, či je spôsobilé vyvolať ujmu spočívajúcu v narušení alebo ohrození osobnostných práv konkrétne žalobkyne a či existuje príčinná súvislosť medzi týmto zásahom a vzniknutou ujmovou žalobkyne. Konštatoval, že žalobkyňa bola ku dňu 14.08.2009 sudkyňou Krajského súdu v N. N., voči ktorej bola po súhlase Ústavného súdu na trestné stíhanie uznesením PL. ÚS 103/07-45 zo dňa 27.06.2007 podaná prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na Špecializovaný trestný súd dňa 10.08.2009 obžaloba zo spáchania účasťníctva na dokonanom trestnom čine prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 10 ods. 1 písm. c), § 160 ods. 1 Trestného zákona (účinného do 01.01.2006), z trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona účinného do 01.01.2006) a nebol jej k uvedenému dňu ministerkou spravodlivosti pozastavený výkon funkcie sudcu. Žalobkyňa je subjektom konania na strane, ktorý tvrdí, že konaním žalovaného 1/ bolo zasiahnuté do jej práva na ochranu osobnosti, teda je v konaní aktívne vecne legitimovaným subjektom. Ďalej konštatoval, že žalovaný 1/ bol ku dňu 14.08.2009 bývalým ministrom spravodlivosti SR a bol poslancom NR SR. V reportáži uverejnenej v televíznom spravodajstve TV O. dňa 14.08.2009 bol uverejnený jeho výrok, ktorý znel: „Považujem to za absurdné. Považujem to za dôkaz toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch.“ Žalovaný 1/ k uvedenému dňu nebol zamestnancom žalovaného 2/, nebol redaktorom ani autorom reportáže, v ktorej uvedený výrok odznel, nebol zamestnávateľom svedka - B. B. a nebol vo vzťahu k nemu pracovne alebo inak nadriadeným. Žalobkyňa v tomto výroku žalovaného 1/ vzhľadla neoprávnený zásah do jej osobnosti v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka s tým, že týmto výrokom mala byť poškodená a ohrozená jej ľudská dôstojnosť, občianska česť a vážnosť v spoločnosti. Podanom žalobou sa domáhala proti žalovanému 1/ poskytnutia zadosťučinenie podľa § 13 Občianskeho zákonníka formou ospravedlnenia žalovaným 1/ a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pasívna vecná legitimácia subjektu je na začiatku konania tvrdená s tým, že v prípade, ak by v konaní bolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok, t.j. ak by bol nárok žalobkyne proti žalovanému 1/ po vykonanom dokazovaní vyhodnotený ako dôvodný, bolo by možné žalovanému 1/ za zásah do osobnostných práv uložiť povinnosť v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka. Preto námietku žalovaného 1/ o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie nepovažoval za dôvodnú, nakoľko tvrdený zásah do osobnostných práv žalobkyne mal nastať práve jeho vlastným výrokom. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný 2/ bol ku dňu 14.08.2009 vysielateľom televízneho spravodajstva a dňa 14.08.2009 odvysielal reportáž s názvom „Obžalovaná sudkyňa pojednáva“, v ktorom odvysielal výrok žalovaného 1/, ktorý považovala žalobkyňa za zásah do svojej osobnosti. Žalobkyňa v podanej žalobe voči žalovanému 2/ netvrdila, že by žalovaný 2/ akýmkoľvek konaním zasiahol do jej osobnostných práv. Žalovaného 2/ označila v konaní ako subjekt na strane žalovaného 2/ z dôvodu, že sa voči nemu domáhala vykonania rozhodnutia voči žalovanému 1/ vo forme uverejnenia ospravedlnenia žalovaného 1/ v televíznom spravodajstve, ktorého je vysielateľom. Žalobkyňa sa podanou žalobou voči žalovanému 2/ nedomáhala poskytnutia satisfakcie v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka (t.j. upustenia od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, odstránenia následky týchto zásahov,

náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch) z dôvodu, že by žalovaný 2/ zasiahol do jej osobnostných práv. Práve uvedenú skutočnosť súd prvej inštancie považoval za podstatnú vec žalobného petitu s tým, že nemohol voči žalovanému 2/ rozhodnúť nad rámec žalobného petitu podaného žalobkyňou. Mal za to, že žalobný petít voči žalovanému 2/ tak bol petítom závislým od rozhodnutia súdu voči žalovanému 1/, t.j. iba v prípade vyhovenia žalobe voči žalovanému 1/ čo do poskytnutia zadosťučinenia formou ospravedlnenia by súd rozhodoval s poukazom na Nález Ústavného súdu č.k. I. ÚS 689/2014-35 zo dňa 09.11.2016 o žalobnom návrhu voči žalovanému 2/, z ktorého tak vyplýva pasívna vecná legitímácia žalovaného 2/ v konaní. Vzhľadom k tomu, že podaná žaloba čo do tvrdenia o neoprávnenom zásahu do osobnostných práv žalobkyne smeruje výlučne voči žalovanému 1/, mal za to, že je potrebné posudzovať výrok žalovaného 1/ samostatne, t.j. je potrebné vyhodnotiť, či týmto výrokom žalovaný 1/ neoprávnenne zasiahol do osobnostných práv žalobkyne, a to bez zohľadňovania kontextu reportáže, v ktorej tento výrok odznel, nakoľko žalovaný 1/ za kontext a obsah reportáže nezodpovedá, keďže v konaní nebolo žiadnym dôkazom preukázané, že by reportáž vyhotovoval a akýmkoľvek spôsobom na jej obsahu participoval. Dôvodil, že nakoľko je z dôvodu tvrdeného zásahu do osobnostných práv žalobkyne žalovaným subjektom v konaní len žalovaný 1/, je možné posudzovať a vyhodnocovať ako zásah do osobnostných práv iba prejav žalovaného 1/, t.j. iba jeho výrok, hoci bol zaradený redaktorom žalovaného 2/ do reportáže vytvorenej redaktorom žalovaného 2/. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalovaný 1/ vo svojich písomných podaniach ako vo svojich výpovediach v konaní uvádzal, že rozhovor s redaktorom B. B. trval niekoľko minút (10-15) s tým, že jeho výrok, ktorý bol uverejnený v reportáži, bol reakciou na tému uplatňovanie práva ministra spravodlivosti pozastaviť výkon funkcie sudcu obvineného z úmyselného trestného činu. Z výpovede svedka B. B. vyplýva, že si nepamätá na konkrétne okolnosti rozhovoru so žalovaným 1/, na obsah tohto rozhovoru a ani na formuláciu otázok, ktoré žalovanému 1/ v rozhovore položil. Vzhľadom na uvedené nemal v konaní za preukázané súvislosti, za ktorých došlo k vysloveniu predmetného výroku. Z vykonaného dokazovania (výpovede žalobkyne a svedkov M. Z., M. M. N., M. S. S., M. H. N., O. O. X., Y..) vyplýva, že dojem z výroku žalovaného 1/ neoddeliteľne spojili s kontextom reportáže a mali za to, že slová z výroku žalovaného 1/ sa týkajú práve žalobkyne a to z dôvodu, že v reportáži zamestnanci žalovaného 2/ (moderátor a redaktor) uviedli meno a priezvisko žalobkyne s tým, že je sudkyňou obžalovanou z trestného činu a doposiaľ jej nebol pozastavený výkon funkcie sudcu. Žalovaný 1/ však v uverejnenom výroku tieto skutočnosti nevyslovil, preto záver o tom, že žalovaný 1/ sa vo svojom výroku vyjadroval práve a konkrétne o žalobkyňu a o tom, že hoci je trestne stíhaná, nebol jej ministrom spravodlivosti pozastavený výkon funkcie sudcu, odvodzovali žalobkyňa a uvedení svedkovia zo slov vyjadrených moderátorom a redaktorom v danej reportáži, za ktorých konanie žalovaný 1/ nijak nezodpovedá, ich konanie nijak ovplyvniť nemohol. Z výroku žalovaného 1/: „Považujem to za absurdné. Považujem to za dôkaz toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch.“ nemožno dospieť pre jeho všeobecnosť k záveru, že by ním žalovaný 1/ žalobkyňu charakterizoval ako skorumpovanú sudkyňu, ako to tvrdí žalobkyňa. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej konštatoval, že pokiaľ žalobkyňa v podanej žalobe poukázala na rozhodnutia iných súdov, tak v predmetných konaniach sa jednalo o odlišnú skutkovú situáciu, ktorá má závažný vplyv na právne posudzovanie veci, resp. sa nejednalo ani o podobný skutkový stav ako v prejednávanej veci. Rovnako súd prvej inštancie mal za to, že nie je možné pre tvrdenie žalobkyne, že výrok žalovaného 1/ uvedený v reportáži zo dňa 14.08.2009 sa týka práve žalobkyne, prihliadať na reportáže uverejnené žalovaným 2/ v nasledujúcich dňoch a na články následne uverejnené v tlači, nakoľko tieto nielenže boli uverejnené až po uverejnení napadnutého výroku žalovaného 1/, ale tiež z dôvodu, že v konaní nebolo preukázané, že by sa na vyhotovovaní týchto reportáží a článkov žalovaný 1/ akýmkoľvek spôsobom autorsky spolupodieľal. Súd prvej inštancie konštatoval, že dôkazné bremeno na preukázanie tvrdenia, že sa výrok žalovaného 1/ týka žalobkyne, zaťažuje žalobkyňu. V tomto prípade sa nejedná o excesívne dôkazné bremeno, ale jedná sa o preukázanie základného predpokladu, ktorého zistenie je potrebné vôbec pre ďalšie dokazovanie v konaní a pre úspešné uplatnenie žaloby. Žalobkyňa je v konaní stranou, ktorá pre úspech vo veci musí preukázať, že výrok žalovaného 1/ v znení: „Považujem to za absurdné. Považujem to za dôkaz toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch.“ sa týka práve nej a že týmto výrokom zasiahol žalovaný 1/ neoprávnenne do jej osobnostných práv. Až po preukázaní uvedenej skutočnosti je možné hodnotiť výrok žalovaného 1/ z pohľadu jeho správnosti a prijateľnosti, primeranosti formy prezentácie a toho, či sa zakladá na pravdivej informácii. Na preukázanie tvrdenia žalobkyne, že sa výrok žalovaného 1/ týka konkrétne nej, nemôže slúžiť kontext reportáže, nakoľko za žalovaný 1/ nezodpovedá, keďže sa na vytvorení a obsahu reportáže nijak nepodieľal. Výrok žalovaného 1/ je príliš všeobecný a svojím obsahom sa môže týkať mnohých okolností. Z výroku nie je zrejmé, akú okolnosť považuje žalovaný 1/ za absurdnú a akú okolnosť považuje žalovaný 1/ za dôkaz toho, že by

mali mať skorumpovaní sudcovia v dnešnej justícii navrch a tiež nie je z tohto výroku zrejmé, koho sa vôbec táto okolnosť týka, t.j. z výroku nevyplýva, že táto okolnosť sa týka práve žalobkyne. Z výroku žalovaného 1/ tak, ako bol uverejnený v reportáži, jasne vyplýva, že sa jedná o vety z telefonickej nahrávky, vety sú zostrihané a nie je z týchto dvoch viet vôbec zrejmý kontext za akých okolností boli vety žalovaným 1/ vyslovené, nie je zrejmé, čo bolo predmetom telefonického rozhovoru, z ktorého boli tieto dve vety žalovaného 1/ vybrané, na akú otázku, resp. okolnosť žalovaný 1/ svojim vyjadrením reagoval t.j. nie je z týchto viet vôbec zrejmé, čoho a koho sa týkajú. Z uvedených dvoch viet žalovaného 1/ nemožno vyvodiť, či sa týkajú žalobkyne, ministerky spravodlivosti, postupu ministerstva spravodlivosti alebo úplne inej okolnosti alebo inej osoby. V konaní tak nebol preukázaný záver žalobkyne uvedený v podanej žalobe, že vo výroku žalovaný 1/ vyjadril presvedčenie o tom, že nepozastavenie výkonu funkcie sudcu, konkrétne žalobkyne, má byť dôkazom toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch a že práve konkrétne žalobkyňa z dôvodu nepozastavenia výkonu jej funkcie patrí medzi sudcov skorumpovaných. Rovnako z uvedeného výroku nevyplýva tvrdenie žalobkyne, že by žalovaný 1/ vyslovil výrok v predstave, že žalobkyňa spáchala trestný čin, z ktorého bola obžalovaná, hoci nebola vyslovená právoplatne súdom jej vina, čím by porušil prezumpciu neviny. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že žalovaný 1/ vychádzal vo svojom výroku z nepravdivého základu, ktorým malo byť zaradenie žalobkyne medzi skorumpovaných sudcov, súd prvej inštancie mal za to, že vzhľadom na všeobecnosť podaného výroku žalovaného 1/, v ktorom nejakú okolnosť považuje za dôkaz toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch, nie je možné považovať za preukázané tvrdenie žalobkyne, že touto okolnosťou malo byť prezumovanie viny žalobkyne žalovaným 1/ zo spáchania trestných činov, z ktorých bola obžalovaná. Žalovaný 1/ uvedený záver žalobkyne poprel, pričom tvrdil, že okolnosťou, ktorú považoval za uvedený dôkaz, mal byť postup ministra spravodlivosti SR keď sudcovi obvinenému, resp. obžalovanému z úmyselného trestného činu nepozastavil výkon funkcie sudcu, a z výpovede svedka B. B. rovnako nevyplýva, čo mal žalovaný 1/ považovať za absurdné a dôkaz toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch. Konštatoval, že výrok žalovaného 1/ nebol kritikou, ale hodnotiacim úsudkom vyjadrujúcim subjektívny názor žalovaného 1/ na určitú okolnosť. Uviedol, že zo samotného výroku žalovaného 1/ je zrejmé, že nejakú okolnosť považuje za absurdnú, pričom jej absurdnosť má zrejme dosahovať taký rozmer, že v nej vidí dôkaz toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch. Zo samotných slov a spôsobu vyjadrenia sa žalovaného 1/ je zrejmé rozhorčenie žalovaného 1/ nad touto okolnosťou a je expresívnym vyjadrením jeho názoru na túto okolnosť. Avšak bez toho, že by bolo v konaní preukázané, že sa táto okolnosť vzťahuje konkrétne na žalobkyňu, nie je možné hodnotiť hľadisko správnosti a prijateľnosti tohto výroku, primeranosti formy prezentácie a ani či sa zakladá na pravdivej informácii. Pokiaľ teda v konaní nebolo preukázané, že sa výrok žalovaného 1/ týka žalobkyne a určitej informácie o nej, nemožno ani dôjsť k záveru, že týmto výrokom žalovaný 1/ zasiahol do osobnostných práv žalobkyne, že ju svojim výrokom zneuctil a porušil vo vzťahu k nej prezumpciu neviny. Žalovaný 1/ vo svojom výroku, ktorý odznel v reportáži, neuviedol tak ako tvrdí žalobkyňa v podanej žalobe, že nepozastavenie výkonu funkcie sudcu - žalobkyne ako sudkyne Krajského súdu v N. N. je dôkazom toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch. Rovnako z výroku žalovaného 1/: „Považujem to za absurdné. Považujem to za dôkaz toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch.“ nevyplýva, že by týmto výrokom žalovaný 1/ bezdôvodne zvyrazňoval fakt, že by žalobkyňa bola právom obvinená pre korupciu a preto je absurdné, aby táto skorumpovaná osoba nemala pozastavený výkon funkcie sudcu. Súd prvej inštancie tvrdený záver žalobkyne považoval za nepreukázaný. Vzhľadom na záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný 1/ sa voči žalobkyňi nedopustil neoprávneného zásahu, mal súd prvej inštancie za to, že nemožno ani hovoriť o splnení ďalšej nevyhnutnej podmienky pre vyvodenie zodpovednosti žalovaného 1/, ktorou je príčinná súvislosť medzi výrokom žalovaného 1/ a žalobkyňou tvrdenými následkami, t.j. ujmu, ktorá jej mala výrokom žalovaného 1/ vzniknúť. S poukazom na uvedený záver súdu mal za to, že je preto nadbytočné posudzovať vzniknutú ujmu spočívajúcu v značnom znížení dôstojnosti žalobkyne alebo jej vážnosti v spoločnosti, keďže v konaní nebol preukázaný neoprávnený zásah žalovaným 1/ do práva žalobkyne na ochranu osobnosti. Vzhľadom k tomu, že súd vyhodnotil žalobu žalobkyne voči žalovanému 1/ na poskytnutie zadošťučinenia vo forme ospravedlnenia ako aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za nedôvodnú a žalobu zamietol, zamietol aj žalobu voči žalovanému 2/ z dôvodu závislosti výroku voči žalovanému 2/ od rozhodnutia o predmete konania voči žalovanému 1/ čo do rozhodnutia o zadošťučinení vo forme ospravedlnenia. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol. Súd prvej inštancie konštatoval, že bolo na redaktorovi žalovaného 2/ B. B., t.j. bolo v jeho kompetencii a jeho zodpovednosťou posúdiť, aké výroky z rozhovoru so žalovaným 1/ vo svojej reportáži použije a posúdiť, či zverejnením týchto hodnotení môže zasiahnuť do osobnostných práv žalobkyne, o ktorej v reportáži hovoril. Žalovaný 1/ vo svojom výroku neuviedol meno

a priezvisko žalobkyne a ani žiadne iné identifikačné údaje a okolnosti, vďaka ktorým by sa mohla v jeho výroku vzhliadnuť, avšak tento výrok žalovaného 1/ redaktor B. B. v reportáži použil na umocnenie dojmu svojho tvrdenia, ktoré výroku žalovaného 1/ predchádzalo. Vyjadrenie B. B. o nepotrebaní žalobkyne tak bolo konaním, ktoré bolo spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv žalobkyne a za toto jeho konanie zodpovedá žalovaný 2/. Avšak vzhľadom k tomu, že žalobkyňa sa nedomáhala voči žalovanému 2/ poskytnutia satisfakcie v zmysle § 13 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka (upustenia od neoprávneného zásahu, odstránenia následkov neoprávneného zásahu, náhrady nemajetkovej ujmy) za zásah do jej osobnostných práv žalovaným 2/, ktorý jej mal byť spôsobený redaktorom žalovaného 2/, nemohol súd prekročiť rámec žalobného návrhu. Následne súd prvej inštancie zdôvodnil, z akých dôvodov nevykonal ďalšie navrhované dokazovanie. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaným 1/, 2/, ktorí boli v konaní úspešní, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že pri rozhodovaní o trovách konania nevzhladol v konaní ani pri subjektoch strán konania žiadne výnimočné okolnosti zakladajúce dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust. § 257 CSP.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žaloba zmietnutá a v súvisiacom výroku o trovách konania, podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná jej náhradu trov konania a právneho zastúpenia v prvoinštančnom ako i odvolacom konaní. Súdu prvej inštancie vytýkala, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP); konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP); súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Súdu prvej inštancie vytýkala, že postupoval v rozpore s ust. § 391 ods. 2 CSP, pretože nerešpektoval právny názor a pokyny odvolacieho súdu. V uvedenej súvislosti poukázala na bod č. 18 a 19 uznesenia odvolacieho súdu. Mala za to, že úlohou prvoinštančného súdu bolo v zmysle zrušujúceho uznesenia stanoviť, ktorý prostriedok ochrany osobnostnej sféry žalobkyne a ako formulovaný jej v zmysle § 13 ods. 1 a 2 Obč. zákonníka bude priznaný v nadväznosti na nález Ústavného súdu SR, ktorým bolo konštatované, že žalobný petit nie je nevykonateľný ako sa domnievali všeobecné súdy. V podanom odvolaní z nálezu Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 689/2014-35 zo dňa 09.11.2016 citovala bod 18 a bod 19. V uvedenej súvislosti uviedla, že je zrejmé, že Ústavný súd SR keďže konštatoval, že je potrebné žalobkyňi priznať ochranu jej osobnostných práv formou satisfakcie alebo relutárnej náhrady, založil svoje rozhodnutie na skutkovom základe, že došlo k zásahu do jej práva na ochranu osobnosti; nespochybňoval, či nerozporoval žiadnym spôsobom konštatáciu zásahu do osobnostných práv žalobkyne; zaviazal krajský a okresný súd stanoviť, ktorý prostriedok ochrany osobnostnej sféry sťažovateľky, či už satisfakciu alebo relutárnu náhradu žalobkyňi priznajú, pričom súdy nie sú bezvýhradne viazané žalobným petitom. Mala za to, že odklon od záväzného právneho názoru a pokynov Ústavného súdu SR je možné považovať za svojvôľu prvoinštančného súdu a arbitrárne rozhodovanie. Žalobkyňa ďalej konštatovala, že po vrátení veci prvoinštančnému súdu, súd nevykonal žiadne dokazovanie, ktoré by mohlo zásadným spôsobom ovplyvniť skutkové zistenia prvoinštančného súdu. Odvolací súd a ani Ústavný súd SR nekonštatovali nesprávnosť skutkového záveru o tom, že došlo do zásahu do osobnostných práv žalobkyne. Dôvodila, že pre žalobkyňu sa muselo a javilo prekvapivé, že na základe rovnakej dôkaznej situácie po tom, čo bola vec prvoinštančnému súdu vrátená bez konštatácie chybnosti skutkového záveru o existencii zásahu do osobnostných práv žalobkyne zo strany odvolacieho súdu či ústavného súdu, prvoinštančný súd rozhodol v priamom rozpore so svojím predchádzajúcim názorom. V prípade, ak by mala vedomosť o tom, že prvoinštančný súd za rovnakej dôkaznej situácie prijme odlišný skutkový záver ohľadne existencie zásahu do osobnostných práv žalobkyne, zamerala by svoju argumentáciu a procesnú aktivitu týmto smerom. Pre žalobkyňu sa javí absolútne prekvapivým napádaný rozsudok a nie je jej známe, z akého dôvodu je pri rovnakých podmienkach prvoinštančným súdom raz konštatovaný zásah do jej práva na ochranu osobnosti a druhý raz nie. Uviedla, že nemala žiadny dôvod sa domnievať, že prvoinštančný súd posúdi na základe rovnakej dôkaznej situácie rozhodujúcu skutkovú otázku prípadu odlišne a z uvedeného dôvodu v danom smere nevyvíjala ani žiadnu procesnú aktivitu. Pokiaľ prvoinštančný súd napádaným rozsudkom zamietol žalobu z dôvodu, že inkriminovaný výrok žalovaného 1/ nie je možné označiť za výrok vzťahujúci sa k osobe žalobkyne, poukazovala na bod 24 odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie s tým, že z uvedeného je zrejmé, že žalovaný 1/ vedel, že sa vyjadruje k nepozastaveniu výkonu funkcie žalobkyne a teda vyjadroval sa k jej osobe. Mala za to, že javí sa ako chybný a vrcholne

nelogický skutkový záver prvoinštančného súdu, že žalovaný 1/ sa nevyjadroval k osobe žalobkyne, keď sám vo svojej výpovedi uviedol, že bol reportérom oslovený vo veci „trestného stíhania žalobkyne“ a „problém bol v tom, že žalobkyňa nemala pozastavený výkon funkcie sudcu“. Uviedla, že žalovaný 1/ dal do spojitosti činnosť skorumpovaných sudcov v dnešnej justícii s výkonom funkcie sudkyne žalobkyňou a samu žalobkyňu svojim výrokom zaradil medzi skorumpovaných sudcov.

3. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie žalobkyne považoval za nesprávne a účelové. K dôvodom odvolania žalobkyne uviedol, že žalobkyňa vo svojom odvolaní uvádza, že žalobe bolo potrebné vyhovieť a to len preto, že bolo konštatované, že (i) do zásahu do osobnostných práv žalobkyne došlo a súčasne (ii) Ústavný súd SR konštatoval, že v danom prípade je možné žalobkyňi priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch ako aj zverejniť ospravedlnenie spôsobom aký žalobkyňa navrhuje. Uvedené však na vyhovieť žalobe, tak ako si ju postavila sama žalobkyňa nestačí, pretože z jej strany nebula preukázaná ďalšia zásadná skutočnosť a to, že by zrovna žalovaný v 1. rade bol tou osobou, ktorá do jej osobnostných práv zasiahla, pričom k tejto skutkovej otázke nezaujal žiadny právny názor ani Ústavný súd SR a ani krajský súd, čiže okresný súd ani teoreticky nemohol porušiť žiadny ich záväzný právny názor v tomto smere ako to nesprávne tvrdí žalobkyňa vo svojom odvolaní. Otázku, ktorú musel okresný súd po vrátení veci vyriešiť nebolo to či došlo k zásahu do osobnostných práv žalobkyne a ani to, či je možné zverejniť ospravedlnenie v hlavnom televíznom spravodajstve alebo či priznať žalobkyňi nemajetkovú ujmu v peniazoch, ale to, kto tento zásah spôsobil. Po opätovnom oboznámení sa s celým súdnym spisom vykonanom priamo na pojednávaní, k čomu nemali sporové strany žiadne pripomienky a ani ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania (viď záver str. 1 zápisnice z pojednávania zo dňa 20. februára 2018), dospel okresný súd k záveru, že zásah do osobnostných práv žalobkyne spôsobil žalovaný v 2. rade a nie žalovaný v 1. rade. Obsah predmetnej reportáže bol nesporný a tú vyhodnotil okresný súd ako spôsobilú zasiahnuť do osobnostných práv žalobkyne. Nič však z tejto predmetnej reportáže a ani iného dôkazu založeného v súdnom spise nepreukázal, že „sa výrok žalovaného 1/ týka žalobkyne a určitej informácie o nej, nemožno ani dôjsť k záveru, že týmto výrokom žalovaný 1/ zasiahol do osobnostných práv žalobkyne, že ju svojim výrokom zneuctil a porušil vo vzťahu k nej prezumpciu nevinoty. Žalovaný 1/ vo svojom výroku, ktorý odznel v reportáži, neuviedol tak ako tvrdí žalobkyňa v podanej žalobe, že nepozastavenie výkonu funkcie sudcu - žalobkyne ako sudkyne Krajského súdu v N. N. je dôkazom toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch. Rovnako z výroku žalovaného 1/: „Považujem to za absurdné. Považujem to za dôkaz toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch.“ Nevyplýva, že by týmto výrokom žalovaný 1/ bezdôvodne zvýrazňoval fakt, že by žalobkyňa bola právom obvinená pre korupciu a preto je absurdné, aby táto skorumpovaná osoba nemala pozastavený výkon funkcie sudcu. Súd tvrdený záver žalobkyne považoval za nepreukázaný.“ (bod 60) Každý výrok je vždy potrebné hodnotiť v celkovom kontexte v akom odznel, avšak žalovaný v 1. rade tak ako každý zodpovedá oľen za svoje výroky a len v kontexte, v ktorom ich uviedol a nie za kontext, ktorý ex post vytvorí tretia osoba - v tomto prípade žalovaný v 2. rade vo svojej reportáži. Ďalej uviedol, že ak sa žalobkyňa domnieva, že sa žalovaný v 1. rade dopustil takého prehrešku voči jej osobe, že by porušil prezumpciu jej nevinoty, tak bolo jej procesnou povinnosťou takého vyjadrenie žalovaného v 1. rade v konaní preukázať, čo sa však jednoznačne nestalo a žalobkyňa nepochybne musí sama veľmi dobre vedieť, že vyjadrenia žalovaného v 1. rade zo dňa 18.8.2009 nie sú nijako spôsobilé preukázať to, že by sa žalovaný v 1. rade dňa 14.8.2009 vyjadroval k osobe žalobkyne, ktorú v tom čase vôbec ani len nepoznal a ani neregistroval. Vyslovil názor, že okresný súd po vrátení veci sa v absolútne ničom nedopustil nesprávneho procesného postupu, ktorý by znemožnil žalobkyňi uskutočniť jej procesné práva, konanie bolo vedené veľmi pedantne a svedomito, čo sa následne odzrkadlilo aj v podrobnom odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom dôvod zamietnutia žaloby spočívajúci v neunesení dôkazného bremena zo strany žalobkyne nemôže byť pre žalobkyňu nijako prekvapujúci, pretože na uvedené žalovaný v 1. rade poukazoval od začiatku tohto súdneho konania, keď už v samotnom vyjadrení k žalobe zo dňa 17. januára 2011 uviedol, že „žalobkyňa neoznačila jediný dôkaz, ktorý by preukazoval, že žalovaný v I. rade v reportáži povedal čokoľvek čo by sa týkalo osoby žalobkyne. Žalobkyňa pri svojej argumentácii voči žalovanému v I. rade ukazuje na celkový možný kontext reportáže, pričom vychádza z axiómy, že za tento kontext môže žalovaný v I. rade, pričom je nepochybné, že žalovaný v I. rade nemohol a nemôže nijakým spôsobom ovplyvniť prípravu, ani konečnú podobu reportáže. Žalovaný v I. rade dokonca nemohol ovplyvniť ani tú časť rozhovoru, ktorá bola v reportáži odvysielaná a ktorá trvala celkovo len 5 sekúnd a ani raz sa v nej nezmienilo meno žalobkyne.“

4. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný 2/, ktorý navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny, zákonný a spravodlivý. Mal za to, že súd prvej inštancie riadne vykonal dokazovanie, detailne zvážil všetky skutočnosti vyplývajúce z dokazovania a vec aj správne po právnej stránke posúdil. Rozhodnutie nespočíva len vo formálnom posúdení relevantných otázok, ale konajúci súd aplikoval objektívne právo aj cez prizmu ochrany základných ľudských práv, slobôd, rešpektujúc judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva. Mal za to, že súd prvej inštancie vyhodnotil dôkazy správne a v rozsahu, ktorý zabezpečuje spravodlivé rozhodnutie vo veci. Uviedol, že rozsudok nemožno označiť ako nesprávny a rovnako nemožno tvrdiť, že by súd v rozsudku nedostatočne zohľadnil skutkový stav a z neho vyvodil nesprávne právne závery, nakoľko súd sa v odôvodnení rozsudku dostatočne vysporiadal so všetkými okolnosťami prípadu a podstatnými argumentmi strán. Mal za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správne mu záveru o nedôvodnosti žaloby voči žalovanému 1/ na poskytnutie zadosťučinenia vo forme ospravedlnenia, ako aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a žalobu zamietol. Nakoľko konštatoval, že žalovanému 1/ nebude uložená žalobkyňou navrhovaná povinnosť ospravedlnenia sa, nie je viac čoho sa domáhať voči žalovanému 2/, nakoľko ten mal byť len sprostredkovateľom ospravedlnenia. Z uvedeného dôvodu v závislosti výroku voči žalovanému 2/ od rozhodnutia o predmete konania voči žalovanému 1/ čo do rozhodnutia o zadosťučinení vo forme ospravedlnenia, súd žalobu zamietol aj voči žalovanému 2/. Poukazoval na to, že nadriadené súdy boli názoru, že ak bolo súdom konštatované porušenie osobnostných práv žalobkyne, musí byť priznaná žalobkyňi aj satisfakcia vo forme niektorého z prostriedkov ochrany formulovaného v zmysle § 13 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Máme za to, že prvostupňový súd pri opätovnom prejednaní a rozhodovaní vo veci bral právny názor nadriadených súdov v úvahu a aplikoval ho so zreteľom na jedinečnosť prípadu. Súd konštatoval porušenie osobnostných práv žalobkyne v rozsudku zo dňa 20.05.2013 - a na základe tohto konštatovania bolo nadriadenými súdmi vyslovený vyššie uvedený názor. Nemožno v tomto prípade tvrdiť, že by súd napadnutým rozsudkom nerešpektoval uvedený názor nadriadených súdov, ale nie je v možnostiach súdu v tomto prípade prelomiť zásadu ne ultra petitem a uložiť povinnosť tomu subjektu, ktorého konanie bolo spôsobilé narušiť osobnostné práva žalobkyne, nakoľko podaná žaloba voči narušiteľovi v časti neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobkyne nesmeruje. S ohľadom na vyššie uvedené vyjadril presvedčenie o tom, že rozsudok súdu prvej inštancie bol vyhotovený v súlade s platným právom Slovenskej republiky plne rešpektujúc názory vyšších súdov. Pokiaľ žalobkyňa namieta nerešpektovanie záväzného právneho názoru a pokynov Ústavného súdu SR, žalovaný sa stotožnil s rozhodovacou praxou súdov Slovenskej republiky, ustálenou judikatúrou, ako aj odbornou literatúrou, ktoré sú toho názoru, že konanie na ochranu osobnosti je konaním návrhovým, v ktorom je súd viazaný petitom žaloby. V uvedenej súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 4/99, sp. zn. 5Cdo 83/2008, nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 41/2015, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/141/2012, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/565/2015, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/100/2006. Poukazoval na to, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala uloženia povinnosti ospravedlnenia a poskytnutia primeraného zadosťučinenia žalovaným 1/. Svojevoľné rozšírenie žalobného petitu aj na žalovaného 2/ súdom by bolo radikálnym arbitrárnym rozhodnutím súdu, nakoľko by nešlo len o preformulovanie nesprávne formulácie petitu, ani o moderačné právo súdu, ale o vytvorenie a priznanie úplne nového nároku voči novému subjektu. Súd po vrátení veci odvolacím súdom na dvoch pojednávaniach 24.11.2017 a 20.2.2018 informoval žalobkyňu a jej právneho zástupcu o stave konania. Tí sa aj vo svetle nových skutočností a vykonaných dôkazov vyjadrili, že trvajú na svojom žalobnom návrhu a nechceli ho žiadnym spôsobom meniť. Uvedené prezentovali aj v záverečnej reči, kde právny zástupca žalobkyne žiadal, aby súd vyhovel žalobe. Z podaní a prednesov strany žalobkyne je zrejmé, že zotráva na žalobných nárokoch, a to aj napriek zisteniam, že sa nepreukázalo, že tvrdenia žalovaného 1/ sa týkajú jej osoby a tiež žeby žalovaný 2/ bol pasívne legitimovaný v tomto spore. Súd nemohol postupovať v rozpore s vôľou žalobkyne a rozhodovať v spore o niečom inom, ako požadovala. Pánom sporu je žalobca, ktorý určuje predmet konania svojim úvodným podaním - žalobou. Ak napriek záverom ústavného súdu a odvolacieho súdu žalobkyňa odmietla akúkoľvek úpravu petitu a nechcela od žalovaných iné nároky - súd nemohol proti jej vôli a meniť predmet sporu. Žalovaný 2/ vyslovil názor, že súd prvej inštancie nerozhodol v priamom rozpore so svojím predchádzajúcim názorom, nakoľko aj v opätovnom rozsudku konštatuje možné porušenie osobnostných práv žalobkyne avšak rozdielnym subjektom ako je napádaný v žalobe. V svojom opätovnom rozsudku preto súd podľa nášho názoru nerozhodol v priamom rozpore so svojím predchádzajúcim rozhodnutím, len upresnil subjekt už predtým konštatovaného zásahu. Považoval za potrebné zdôrazniť, že medzi vydaním oboch rozsudkov prebehol určitý čas a bolo vykonané ďalšie

dokazovanie (výsluch žalobkyne a žalovaného 1/, prehratie reportáží). Súd teda v roku 2018 vychádzal z iného skutkového stavu ako v roku 2013 a výsledky dokazovania musel premietnuť do svojho rozhodnutia. Na základe vyššie uvedeného taktiež vyvodil záver, že súd prvej inštancie neporušil princíp právnej istoty, keďže na právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach vyslovil rovnaký názor, len rozšíril svoje odôvodnenie o presnejšiu špecifikáciu subjektu zásahu.

5. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá a v súvisiacom výroku o trovách konania, podľa § 379 a § 380 CSP na pojednávaní odvolacieho súdu podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, potvrdiť a vo výroku o trovách prvoinštančného konania zmeniť (§ 388 CSP).

6. Žalovaný 1/ pred odvolacím súdom tak, ako aj pred súdom prvej inštancie navrhol prerušenie konania. Dôvodil, že vo veci je podaná sťažnosť pred ESLP a jedná sa o jediný prostriedok na zvrátenie záverov nálezu Ústavného súdu SR.

7. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

8. Posúdenie opodstatnenosti prerušenia konania je ponechané na úvahe konajúceho súdu, ktorý zväži, či otázka riešená v inom konaní môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Súd sa pri uplatňovaní procesného postupu podľa citovaného zákonného ustanovenia musí spravovať aj požiadavkou zakotvenou v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prietahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Odvolací súd vykonal voľbu medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi procesnými postupmi s cieľom racionálne organizovať konanie v zmysle zásady procesnej ekonomie. Odvolací súd nespochybňuje funkciu ESLP ako garanta práv priznaných ktorémukoľvek jednotlivcovi, mimovládnej organizácii alebo skupine osôb dohovorom, resp. jeho dodatkovými protokolmi. Avšak odvolací súd v skutočnosti, že je podaná sťažnosť pred ESLP nevzhladol dôvod pre prerušenie daného konania, a to aj s prihliadnutím na samotnú dĺžku konania v zmysle zásady procesnej ekonomie.

9. Podanou žalobou sa žalobkyňa po úprave žalobného petitu, smerujúceho proti žalovanému 1/, domáhala popri zaplatení sumy 33.190,- eur toho, aby bol žalovaný 1/ povinný do 10 dní od právoplatnosti rozsudku na vlastné náklady zaistiť, aby v hlavnom televíznom spravodajstve žalovaného 2/, t.j. v Televíznych novinách o 19:00 hod. bolo odvysielané ospravedlnenie nasledujúceho znenia: „Dňa 14.08.2009 v hlavných televíznych novinách televízie O. M.. W. U. vyslovil na adresu sudkyne Krajského súdu v N. N., M.. O. Z., nepravdivé a pravdu skresľujúce skutočnosti, a to, že nepozastavenie výkonu funkcie sudkyne M.. O. Z. je dôkazom toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch. Vyššie uvedené tvrdenia sú nepravdivé a dotkli sa občianskej cti a ľudskej dôstojnosti sudkyne M.. O. Z.. Za uvedené tvrdenia sa M.. W. U. ospravedľňuje.“ Ďalej žiadala, aby žalovaný 2/ bol povinný do 10 dní od právoplatnosti rozsudku odvyselať v hlavnom televíznom spravodajstve žalovaného 2/, t.j. v Televíznych novinách o 19:00 hod. ospravedlnenie žalovaného 1/ uvedené vo výroku rozsudku.

10. Preskúmaná právna vec sa týka ochrany osobnostných práv žalobkyne, do ktorých malo byť podľa žalobkyne zasiahnuté výrokom žalovaného 1) odvysielaného redaktorom B. B. v hlavnom televíznom spravodajstve žalovaného 2): „Považujem to za absurdné. Považujem to za dôkaz toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch“. Žalobkyňa uviedla, že daný výrok vyvoláva dojem, že patrí medzi skorumpovaných sudcov, čím bola významným spôsobom znížená jej dôstojnosť, poškodená profesionálna česť a dobré meno, ako aj narušený jej osobný život.

11. V danej veci sa tak žalobkyňa proti žalovanému 1/ domáha ochrany osobnosti s poukazom na ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 Občianskeho zákonníka). Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov, a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1, najmä preto, že bola v značnej miere znížená

dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

Právo na ochranu osobnosti predstavuje inštitút, v rámci ktorého sú nedielne chránené jednotlivé čiastkové práva zabezpečujúce občianskoprávnu ochranu konkrétnych stránok osobnosti fyzickej osoby. Predmetom ochrany sú jednak nemateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka (meno, česť, dôstojnosť, súkromie, telesná integrita a podobne), jednak prejavy osobnej povahy (napríklad podobizne, zvukové záznamy). Otázkou prípadného negatívneho dotknutia týchto čiastkových práv v rámci práva na ochranu osobnosti treba u každého z nich posudzovať samostatne.

Medzi čiastkové práva fyzickej osoby, chránené citovanými zákonnými ustanoveniami, patrí právo na česť a dôstojnosť v rozmanitých spoločenských vzťahoch, v rodine, na pracovisku, v odborných kruhoch. Ak došlo k neoprávnenému zásahu do cti a dôstojnosti fyzickej osoby, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť ujmu (to v prípade zásahov do týchto čiastkových práv znamená mať difamačné dôsledky), dotknutá osoba môže uplatniť právne prostriedky ochrany. Zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený, a ktorý je spôsobilý privodiť ujmu fyzickej osobe.

Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena (Čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky).

Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené (článok 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informovať bez ohľadu na hranice štátu (článok 26 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku a ochranu verejného zdravia a mravnosti (článok 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky).

Citované články 19 a 26 Ústavy Slovenskej republiky vyjadrujú základné ústavné hodnoty právneho poriadku Slovenskej republiky ako demokratického právneho štátu. Právo vyjadrovať svoje názory je obsahovo obmedzené právami iných, najmä právami uvedenými v článku 19 Ústavy Slovenskej republiky. Kolízia oboch práv sa realizuje práve pri aplikácii § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka v súvislosti s uplatňovaním občianskoprávnej ochrany osobnosti. Povinnosťou súdu v takomto prípade je interpretovať jednotlivé zákonné ustanovenia v prvom rade z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavne garantovaných práv a slobôd. Pri strete slobody prejavu s právom na ochranu osobnosti treba dbať na to, aby s prihliadnutím k okolnostiam konkrétneho prípadu jednému z týchto práv nebola neodôvodnene daná prednosť pred právom druhým. V konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru (intenzitu) tvrdeného porušenia základného práva na ochranu osobnosti, a to práve v kontexte so slobodou prejavu a s právom na informácie a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. Zároveň je nutné, aby príslušný zásah bezprostredne súvisel s porušením chráneného základného práva, t. j. aby tu existovala príčinná súvislosť medzi nimi, pričom musí ísť o zásah neoprávnený. K takémuto zásahu dochádza iba vtedy, ak tento zásah v konkrétnom prípade presiahol určitú prípustnú intenzitu alebo mieru, ktorú už v demokratickej spoločnosti nemožno tolerovať.

12. V danej veci z obsahu spisu nesporne vyplýva, že súd prvej inštancie v poradí prvým svojím meritorným rozsudkom zo dňa 20. mája 2013 č.k. 16C/34/2010-425 žalobu v celom rozsahu zamietol. Konštatoval, že žalobkyňa má v zásade právo na primerané zadostučinenie v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. I napriek konštatovanému zásahu do osobnostných práv žalobkyne vyvodil, že žalobe v tejto časti nie je možné vyhovieť s poukazom na to, že ukladať povinnosti účastníkom môže len na základe zákona a v jeho medziach a žiadne zákonné ustanovenie Zákona o vysielaní a retransmisii a ani iného zákona neumožňuje súdu uložiť žalovanému 2) povinnosť odvysielat' ospravedlnenie žalovaného 1) v relácii, ktorá je svojím charakterom spravodajská, a v ktorej sa nevysielala inzercia. Mal za to, že nevykonateľný by bol potom aj taký výrok súdu, ktorým by bola žalovanému 1) uložená povinnosť

ospravedlniť sa v takejto relácii, v ktorej zo zákona nie je priestor na platenú inzerciu, dokonca pri ktorej zákon takúto inzerciu výslovne zakazuje. Mal za to, že navyiac uloženie tejto povinnosti nie je možné vyvodiť ani z ust. § 11 Občianskeho zákonníka. V dôsledku podaného odvolania žalobkyňou odvolací súd rozsudkom zo dňa 17. júla 2014 č.k. 19Co/731/2013-521 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade zákon neumožňuje súdu uložiť žalovanému 2) povinnosť odvyselať ospravedlnenie žalovaného 1) vo vysielacom čase, ktorý je vyhradený televíznemu spravodajstvu, a teda v takej relácii, v ktorej nie je daný priestor na platenú inzerciu, a pri ktorej zákon takúto inzerciu zakazuje. Ďalej dôvodil, že pokiaľ aj v danom prípade došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne a primeraným zadosťučinením by bolo ospravedlnenie, s prihliadnutím k petitu žaloby z vyššie uvedených dôvodov nebolo možné žalobe žalobkyne vyhovieť. Pokiaľ bol predmetom konania v danom prípade aj uplatnený nárok, v ktorom si žalobkyňa uplatnila voči žalovanému 1/ nemajetkovú ujmu, preskúmaním veci dospel odvolací súd k právnomu záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch postupoval dôsledne v zmysle ust. § 11, § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vychádzal zo skutkového zistenia, ktoré má oporu vo vykonanom dokazovaní. Pri svojom rozhodnutí o tomto nároku prihliadol na všetky okolnosti, za ktorých nastal zásah do osobnostných práv žalobkyne. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že okrem reportáže, odvysielanej žalovaným 2) dňa 14.08.2009 s názvom „Obžalovaná sudkyňa pojednáva“, v ktorej bol daný priestor aj žalovanému 1), ktorý uviedol: „považujem to za absurdné, považujem to za dôkaz toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch“, žalovaný 2) odvysielal dňa 13.08.2009 reportáž pod názvom „Sudkyňa chcú postaviť pred súd“, dňa 18.08.2009 reportáž pod názvom „Sudkyňa žiada zastaviť stíhanie“, dňa 19.08.2009 bola odvysielaná reportáž pod názvom „Ministerka zatiaľ podržala sudkyňu“, dňa 16.09.2009 „Pomsta za kritiku?“, pričom aj tieto sa týkali žalobkyne, ktorá už pred odvysielaním reportáží bola mediálne známou osobou z kauzy „Rašelina“. Pokiaľ ide o predmetné reportáže, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že správne dôvodil, že nie je možné bez pochybností ustáliť, či tvrdené následky žalobkyňou boli výlučne výsledkom odvysielania napadnutého výroku žalovaného 1) v reportáži dňa 14.08.2009, resp. následkom iných odvysielaných reportáží žalovaným 2), týkajúcich sa žalobkyne. Uviedol, že žalobkyňa si z výpovedí svedkov robí vlastné skutkové závery o tom, že práve výrok žalovaného 1) vyvolal v jej živote tak závažné nepriaznivé následky, s ktorými závermi sa odvolací súd nestotožnil. Vyslovil názor, že nebolo v konaní bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že to bol práve zásah do osobnostných práv žalovaným 1), ktorý spôsobil žalobkyňi tak závažnú ujmu, a to na jej osobnom i profesijnom živote, ako aj na živote jej rodiny. Súd teda, vychádzajúc z predpokladu, že žalobkyňa sa inak mohla domáhať náhrady nemajetkovej ujmy, ale pre priznanie primeraného zadosťučinenia v peniazoch bolo potrebné, aby preukázala značnú intenzitu zásahu a konkrétne skutočné zníženie vážnosti a dôstojnosti jej osoby, ale práve v súvislosti s výrokom žalovaného 1) (a nie v súvislosti s inými skutočnosťami), mal za to, že toto je potrebné vnímať v kontexte aj s ostatnými odvysielanými reláciami žalovaného 2), v dôsledku čoho aj v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 12C/244/2009 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému 2) ochrany svojich osobnostných práv, ktoré mali byť porušené zverejnením jej mena, priezviska, fotografie jej tváre a bydliska v reportážach, ktoré boli odvysielané v dňoch 13.08.2009, 14.08.2009, 18.08.2009, 19.08.2009, 16.09.2009, 22.09.2009 a 23.09.2009 v jeho hlavnom televíznom spravodajstve, v ktorom konaní sa zároveň domáhala voči žalovanému 2) ospravedlnenia a domáhala sa aj nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 100.000 Eur. Po vyhodnotení všetkých okolností odvolací súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobkyňi podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že postačujúcim by bolo primerané zadosťučinenie podľa ods. 1 citovaného zákona za predpokladu, že bolo žalobkyňou v zákonomom rámci uplatnené.

13. Nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 09. novembra 2016, č. k. IÚS 689/2014-35 bol rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19Co/731/2013 zo dňa 17. júla 2014 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Ústavný súd vo svojom náleze konštatoval, že podstatou sťažnosti žalobkyne, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR a práva na súdu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/34/2010 a rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 19Co/731/2013 je polemika sťažovateľky so spôsobom, akým všeobecné súdy v danom prípade posúdili otázku priznania ochrany osobnostným právam vo forme ospravedlnenia a priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch bez toho, že by zohľadnili závažnosť a intenzitu zásahu

do jej základného práva na súkromie a ľudskú dôstojnosť spôsobeného zverejnením nepravdivých a difamujúcich informácií z jej súkromného a profesného života v nadväznosti na príslušnú procesnú úpravu.

Ústavný súd konštatoval: „Ťažiskom ústavného poriadku Slovenskej republiky je jednotlivec a jeho práva garantované v ústave a dohovore. Jednotlivec je totiž východiskom štátu (porov. čl. 2 ods. 1 ústavy). Štát a všetky jeho orgány sú ústavne zaviazané na ochranu a šetrenie práv jednotlivca. Je to práve ľudská dôstojnosť, dobrá poveseť a meno či osobná česť, ktoré vylučujú, aby s človekom bolo zaobchádzané ako s predmetom či objektom dotknutého právneho vzťahu. Ľudská dôstojnosť je hodnotou horizontálne neporovnateľnou s ostatnými ústavnými hodnotami či spoločenskými normami a je celkom nenahraditeľná iným statkom, tým menej je potom hodnotou kvantifikovateľnou a vyčísliteľnou v peniazoch. Článok 1 ods. 1 ústavy vymedzuje demokratický právny štát v jeho materiálnom zmysle, t. j. založenom na úcte k základným právam a slobodám jednotlivca, ktoré dáva pod ochranu hlavne súdnej moci.

Ďalej uviedol, že verejnosť má právo vedieť o okolnostiach, ktoré sa dotýkajú osoby verejne činne, teda aj sudcu, ale na strane druhej platí aj to, že informácie o danej udalosti nemôžu byť podané takým spôsobom, že dôjde k zásahu do osobnostných práv tejto osoby práve bezdôvodným zdôrazňovaním faktu, že sťažovateľka bola právom obvinená pre korupciu, a je preto absurdné, aby táto skorumpovaná osoba nemala pozastavený výkon funkcie sudcu. Z takto podávanej správy sa zjavne vytráca jej informatívna podstata a stáva sa z nej prostriedok dehonestácie sudkyne vedúci až k vyvolaniu pocitu jej zodpovednosti za tento trestný čin, hoci pre taký záver ešte neboli naplnené žiadne relevantné skutočnosti, že tento trestný čin aj naozaj spáchala.

Poukázal na to, že legitimitu zverejnenia uvedenej informácie nemožno vyvodiť z ústavnej ochrany slobody prejavu, pokiaľ bola dominantne motivovaná túžbou vyvolať senzáciu, a tak poškodiť difamujúcu osobu bez štipky rešpektu k zásade prezumpcie neviny. Preto osoby zodpovedné za takto podané informácie musia byť pripravené niesť za také konanie dôsledky, aj keď na nich majú založenú svoju marketingovú (politickú) stratégiu či samotný účel svojej existencie, pretože je celkom neprípustné, aby sa tieto subjekty (politik a bulvár či len médium) permanentne zasahujúce do osobnostných práv jednotlivca dovoľávali verejného záujmu na podávanie informácií, lebo zlému úmyslu vychádzajúcemu z konečného výsledku trestného konania nemožno v žiadnom prípade poskytnúť ochranu.

Uviedol, že zásada prezumpcie neviny sa vo vzťahoch medzi subjektmi v rovnom postavení uplatní ako jeden z dôvodov na obmedzenie ústavou zaručenej slobody prejavu. Jej účelom je jednak zamedzenie tomu, aby bolo v dôsledku uplatňovanej slobody prejavu zasahované do príslušného trestného konania spôsobom vyvolávajúcim pochybnosti o nestrannosti orgánov činných v trestnom konaní. Jej význam spočíva i v ochrane osobnostných práv osoby, proti ktorej je vedené trestné konanie, ako aj jej práve na spravodlivý proces a nenarušenie dôvery verejnosti na úlohu súdov v trestnej oblasti (porov. rozhodnutie veľkého senátu Európskeho súdu pre ľudské práva z 29. 3. 2016 vo veci *Bédat v. Švajčiarsko*, č. 56925/08).

Prezumpcia neviny nebráni informovať o trestnom konaní alebo okolnostiach, ktoré môžu opodstatňovať záver, že sa niekto dopustil trestnej činnosti; vyplývajú z nej však určité medze, ak ide o spôsob, akým má k takému prejavu dôjsť. Sloboda prejavu nemá viesť k tomu, aby bol ktokoľvek v očiach širokej verejnosti fakticky videný vinným bez možnosti sa efektívne brániť proti obvineniam voči sebe. Informácia verejnosti o trestnom konaní, ako i na ňu nadväzujúca verejná diskusia nesmú byť vedené v tom zmysle, že otázka viny je vopred rozhodnutá podľa prania politika či redaktora“.

S poukazom na ust. § 13 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka Ústavný súd SR uviedol, že pre priznanie relutárnej náhrady predpokladá citované zákonné ustanovenie značnú mieru dotknutia osobnosti fyzickej osoby, a to za situácie, kedy sa nejavilo dostačujúcim morálne zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že pre stanovenie výšky náhrady je zo zákona vecou voľnej úvahy súdov, ktorá musí byť odôvodnená a musí mať svoj základ v zistenom skutkovom stave týkajúcom sa oboch zákonom predvídaných kritérií, t.j. závažnosti vzniknutej ujmy i okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Ústavný súd vo svojom Náleze o.i. konštatoval, že požiadavka zákonodarca vyjadrená v § 79 ods. 1 OSP, že zo žaloby musí byť známe, čoho sa žalobca domáha, nedávala základ pre prísne formalistické poňatie petitu žaloby, tak

ako ho v priebehu konania zaujímali všeobecné súdy vo vzťahu k morálnemu zadosťučineniu voči žalovaným, ktorým bolo možné uložiť povinnosť v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka, teda odvysielat' ospravedlnenie aj v hlavnom televíznom spravodajstve. Tento postup je v súlade s čl. 13 ods. 1 ústavy, ako aj § 15 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov v platnom znení. V tejto súvislosti konštatoval, že z § 13 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka vyplýva určitý spôsob vysporiadania vzťahu medzi účastníkmi konania, takže súdy podľa § 153 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ani neboli viazané žalobným návrhom sťažovateľky. Preto mohli a mali samy presne stanoviť, ktorý prostriedok ochrany osobnostnej sféry sťažovateľky a ako formulovaný jej v zmysle § 13 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka priznajú, najmä za predpokladu, keď zhodne uznali, že zo strany žalovaných došlo inkriminovaným výrokom k zásahu do osobnostných práv sťažovateľky. Záverom konštatoval, že zo strany krajského súdu, ale i okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že v rozpore so zmyslom zákonnej úpravy obsahu podania v civilnom konaní, pre ktoré boli objektívne zistené aj hmotnoprávne dôvody ochrany osobnostných práv sťažovateľky, garantované aj čl. 19 ústavy, tomuto právu neposkytol zodpovedajúcu ochranu, či už vo forme morálneho zadosťučinenia alebo aj formou relutárnej náhrady.

14. Po vrátení veci ústavným súdom na ďalšie konanie krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 375 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení poukázal na názor Ústavného súdu SR, v ktorom tento vyslovil názor, že požiadavka zákonodarcu vyjadrená v § 79 ods. 1 O.s.p., že zo žaloby musí byť známe, čoho sa žalobca domáha, nedávala základ pre prísne formalistické poňatie petitu žaloby, tak ako ho v priebehu konania zaujímali všeobecné súdy vo vzťahu k morálnemu zadosťučineniu voči žalovaným, akceptujúc, že tento postup je v súlade s článkom 13 ods. 1 Ústavy, ako aj § 15 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov v platnom znení. Z dôvodu zachovania dvojinstančnosti konania odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil na ďalšie konanie s tým, že bude povinnosťou súdu prvej inštancie vykonať správnu interpretáciu a aplikáciu citovaných právnych noriem v zmysle názoru vysloveného v Náleze Ústavného súdu SR, ktorým právnym názorom sú odvolací súd ako aj súd prvej inštancie viazaní. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení konštatoval, že z § 13 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka vyplýva určitý spôsob vysporiadania vzťahu medzi účastníkmi konania, takže súd prvej inštancie podľa § 153 ods. 2 O.s.p. nebol viazaný žalobným návrhom žalobkyne. Preto bude povinnosťou súdu prvej inštancie presne stanoviť, ktorý prostriedok ochrany osobnostnej sféry žalobkyne a ako formulovaný jej v zmysle § 13 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka bude priznaný, najmä za predpokladu, keď uznal, že zo strany žalovaných došlo inkriminovaným výrokom k zásahu do osobnostných práv žalobkyne. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude preto opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok a pre objektívne zistené hmotnoprávne dôvody ochrany osobnostných práv žalobkyne poskytnúť žalobkyňi zodpovedajúcu ochranu, či už vo forme morálneho zadosťučinenia alebo aj formou relutárnej náhrady s tým, že zohľadní závažnosť a intenzitu zásahu do základného práva žalobkyne na súkromie, ľudskú dôstojnosť, profesijný život a pod. Súdu prvej inštancie uložil povinnosť predvolať sporové strany, uskutočniť ich podrobný výsluch, vykonať dôkazy potrebné na rozhodnutie v danej veci. Následne každý z vykonaných dôkazov vyhodnotiť samostatne a všetky vo vzájomnej súvislosti, uviesť svoje podstatné skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli, svoje právne posúdenie a vo veci opätovne rozhodnúť.

15. Po vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a po pridelení veci novému zákonnému sudcovi súd prvej inštancie nanovo vykonal dokazovanie, na základe ktorého konštatoval zásah do osobnostných práv žalobkyne tak, ako to bolo aj v jeho predchádzajúcom rozhodnutí, avšak tento nekonštatoval zo strany žalovaného 1/, ale zo strany žalovaného 2/. Svoje závery odôvodnil v napadnutom rozsudku tým, že žalobkyňa je v konaní stranou, ktorá pre úspech vo veci musí preukázať, že výrok žalovaného 1/ v znení: „Považujem to za absurdné. Považujem to za dôkaz toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch.“ sa týka práve jej a že týmto výrokom zasiahol žalovaný 1/ neoprávnene do jej osobnostných práv. Na preukázanie tvrdenia žalobkyne, že sa výrok žalovaného 1/ týka konkrétne jej, nemôže slúžiť kontext reportáže, nakoľko zaň žalovaný 1/ nezodpovedá, keďže sa na vytvorení a obsahu reportáže nijako nepodieľal. Výrok žalovaného 1/ je príliš všeobecný a svojím obsahom sa môže týkať mnohých okolností. Z výroku nie je zrejmé, akú okolnosť považuje žalovaný 1/ za absurdnú a akú okolnosť považuje žalovaný 1/ za dôkaz toho, že by mali mať skorumpovaní

sudcovia v dnešnej justícii navrch a tiež nie je z tohto výroku zrejmé, koho sa vôbec táto okolnosť týka, t.j. z výroku nevyplýva, že táto okolnosť sa týka práve žalobkyne. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že z výroku žalovaného 1/ tak, ako bol uverejnený v reportáži, jasne vyplýva, že sa jedná o vety z telefonической nahrávky, vety sú zostrihané a nie je z týchto dvoch viet vôbec zrejмый kontext za akých okolností boli vety žalovaným 1/ vyslovené, nie je zrejmé, čo bolo predmetom telefonického rozhovoru, z ktorého boli tieto dve vety žalovaného 1/ vybrané, na akú otázku, resp. okolnosť žalovaný 1/ svojím vyjadrením reagoval t.j. nie je z týchto viet vôbec zrejmé, čoho a koho sa týkajú. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku konštatoval, že bolo na redaktorovi žalovaného 2/ B. B., t.j. bolo v jeho kompetencii a jeho zodpovednosťou posúdiť, aké výroky z rozhovoru so žalovaným 1/ vo svojej reportáži použije a posúdiť, či zverejnením týchto hodnotení môže zasiahnuť do osobnostných práv žalobkyne, o ktorej v reportáži hovoril. Žalovaný 1/ vo svojom výroku neuviedol meno a priezvisko žalobkyne a ani žiadne iné identifikačné údaje a okolnosti, vďaka ktorým by sa mohla v jeho výroku vzhliadnuť, avšak tento výrok žalovaného 1/ redaktor B. B. v reportáži použil na umocnenie dojmu svojho tvrdenia, ktoré výroku žalovaného 1/ predchádzalo. Vyjadrenie B. B. o nepotrebaní žalobkyne tak bolo konaním, ktoré bolo spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv žalobkyne a za toto jeho konanie zodpovedá žalovaný 2/. Avšak vzhľadom k tomu, že žalobkyňa sa nedomáhala voči žalovanému 2/ poskytnutia satisfakcie v zmysle § 13 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka (upustenia od neoprávneného zásahu, odstránenia následkov neoprávneného zásahu, náhrady nemajetkovej ujmy) za zásah do jej osobnostných práv žalovaným 2/, ktorý jej mal byť spôsobený redaktorom žalovaného 2/, nemohol súd prekročiť rámec žalobného návrhu.

16. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva, že súd prvej inštancie bez akýchkoľvek pochybností, tak ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, konštatoval zásah do osobnostných práv žalobkyne, avšak mal za to, že tohto zásahu sa dopustil žalovaný 2/ a nie žalovaný 1/.

17. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady, zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 CSP. Žalobkyňa súdu prvej inštancie predovšetkým vytýkala nerešpektovanie záväzného právneho názoru a pokynov ústavného súdu, odvolacieho súdu a zároveň mu vytýkala, že postupoval procesne prekvapivo a vydal prekvapivé súdne rozhodnutie.

18. Preskúmaním odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa k danej veci odvolací súd nevhliadol dôvodnosť uplatnených odvolacích námietok z hľadiska vyššie uvedených odvolacích dôvodov. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám sporu uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia netrpí ani takými nedostatkami, ktoré by boli spôsobilé k záveru o existencii tzv. inej vady konania, následkom ktorej by rozhodnutie vo veci bolo nesprávnym.

19. Pokiaľ ťažisko odvolacích námietok žalobkyne sa týka údajného nerešpektovania záväzného právneho názoru a pokynov odvolacieho súdu a Ústavného súdu SR v uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že súde rôznych stupňov sú späté nielen určitými vnútornými organizačnými vzťahmi a ich pravidlami, ale aj požiadavkami vzájomného rešpektu a samozrejmeho vnímania autority súdu inštančne vyššieho, lebo len tým môže byť zabezpečená záruka jednoty (a funkčnosti) celého súdneho systému. Akékoľvek prejavy nerešpektovania týchto pravidiel jednotu systému ako celku narúšajú.

20. Z textu článku 144 Ústavy SR vyplýva, že sudca musí rozhodovať v súlade so zákonom. Ak musí sudca rozhodovať v súlade so zákonom, potom je povinný rešpektovať aj zákonom stanovené hranice pre jeho rozhodovanie. Takouto zákonom stanovenou hranicou je aj povinnosť rešpektovať zásah do obsahového rozhodovania zo strany iného súdu, ak takéto obmedzenie vyplýva zo zákona (viď II. ÚS 346/08 a II. ÚS 433/2011).

21. Záväznosť právneho názoru súdu vyššej inštancie, ktorý súd vyššej inštancie uviedol v zrušujúcom rozhodnutí, spôsobuje, že súd nižšej inštancie je pri ďalšom rozhodovaní v danej veci týmto viazaný. Avšak za záväzný právny názor nie je možné považovať každé právne posúdenie zo strany súdu vyššej

inštancie vyjadrené v odôvodnení zrušovacieho rozhodnutia. Pre súd nižšej inštancie je totiž záväzná iba to právne posúdenie, ktoré sa týka takej právnej otázky, ktorá bola skutočným základom pre zrušenie pôvodného rozhodnutia.

22. V danom spore, tak ako už bolo konštatované, ústavný súd vo svojom náleze konštatoval, že podstatou sťažnosti žalobkyne, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR a práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom a rozhodnutím Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/34/2010 a rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 19Co/731/2013 je polemika sťažovateľky so spôsobom, akým všeobecné súdy v danom prípade posúdili otázku priznania ochrany osobnostným právam vo forme ospravedlnenia a priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch bez toho, že by zohľadnili závažnosť a intenzitu zásahu do jej základného práva na súkromie a ľudskú dôstojnosť, spôsobeného zverejnením nepravdivých a difamujúcich informácií z jej súkromného a profesného života v nadväznosti na príslušnú procesnú úpravu. Ústavný súd sa tak nezameral na preskúmanie a posúdenie právneho názoru všeobecných súdov, ani na posúdenie skutkovej otázky zásahu do osobnostných práv žalobkyne, ale procesne sa vysporiadaval v súlade so všeobecnými zásadami ústavného práva len s otázkou poňatia petitu žaloby ohľadne priznania ochrany osobnostným právam vo forme ospravedlnenia a priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Mal za to, že súdy mohli a mali samy presne stanoviť, ktorý prostriedok ochrany osobnostnej sféry žalobkyne a ako formulovaný jej v zmysle § 13 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka priznajú, najmä za predpokladu, keď zhodne uznali, že zo strany „žalovaných“ došlo inkriminovaným výrokom k zásahu do osobnostných práv, pričom z výkladu uvedeného textu nálezu: „zo strany žalovaných“ nevyplýva, že by ústavný súd konštatoval a považoval za záväzný zásah do osobnostných práv žalobkyne žalovaného 1/ alebo žalovaného 2/. Uvedený výklad nálezu ústavného súdu vlastnou myšlienkovou úvahou súdu prvej inštancie je v súlade so všeobecnými zásadami ústavného práva, podľa ktorých úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v článku 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa článku 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré im predchádzali, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

23. Z uvedeného je potrebné vyvodit', že pokiaľ súd prvej inštancie po nanovo vykonanom dokazovaní opakovane konštatoval zásah do osobnostných práv žalobkyne, avšak v novom rozhodnutí zo strany žalovaného 2/, jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím, ktorým by súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor a pokyny odvolacieho ako aj ústavného súdu. V tomto smere možno súhlasiť so žalovaným 1/ v tom smere, že otázku, ktorú súd prvej inštancie musel po vrátení veci vyriešiť, nebolo už to, či došlo k zásahu do osobnostných práv žalobkyne, ani to, či je možné zverejniť ospravedlnenie v hlavnom televíznom spravodajstve, alebo či priznať žalobkyni nemajetkovú ujmu v peniazoch, ale to, kto zásah do osobnostných práv žalobkyne spôsobil. Odvolací súd v uvedenej súvislosti uvádza, že súd prvej inštancie nerozporoval vo svojom novom rozhodnutí skutočnosť, že v prípade zásahu do osobnostných práv je povinnosťou súdu stanoviť, ktorý prostriedok ochrany osobnostnej sféry dotknutej osobe prináleží, nerozporoval ani skutočnosť, že práve k zásahu do osobnostných práv žalobkyne došlo. Rešpektoval tak vyslovený názor ústavného, ako aj odvolacieho súdu. Neriešil nanovo otázku, či k zásahu do osobnostných práv žalobkyne došlo. Pokiaľ však na základe nanovo vykonaného dokazovania inak posúdil pasívnu legitimitáciu žalovaných, teda kto zásah do osobnostných práv žalobkyne spôsobil a v tomto smere rozhodol vo svojom v poradí druhým meritórnym rozhodnutím inak, ako tomu bolo v jeho prvom rozhodnutí, ide o jav do značnej miery prirodzený, pretože odráža skutočnosť, že proces interpretácie a aplikácie práva nie je statický, ale dynamický a súdy poctivo hľadajúce najsprávnejšie a najspravodlivejšie riešenie rozhodovaných prípadov môžu neskôr dospieť k presvedčeniu, že riešenie, ktoré zvolili skôr, nie je z celého radu dôvodov optimálne. V právnej oblasti

dochádza k neustálemu vývoju a justičné orgány musia mať možnosť, ktorá plynie priamo z viazanosti sudcu zákonom, doterajší právny názor zvrátiť, resp. prekonať na základe novo získaných poznatkov, tak ako tomu je aj v prejednávanej veci. V danej veci ide o názor právny, náležite vyargumentovaný a aj taký, ktorému z pohľadu súladu s právom nejde nič vytknúť.

24. S prihliadnutím k vyššie uvedenému je nedôvodná aj odvolacia námietka žalobkyne, ktorá poukazovala na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie sa jej javilo prekvapivé, že na základe rovnakej dôkaznej situácie prvoinštančný súd rozhodol v priamom rozpore so svojim predchádzajúcim názorom. Súdu prvej inštancie vytýkala, že svojím postupom a rozhodnutím ukrátil jej právo uvádzať tvrdenia a navrhovať dôkazy vo svoj prospech, nakoľko mala za to, že prvoinštančný súd zotrúva na svojom skutkovom hodnotení, že došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne. K uvedenému odvolací súd opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že súd prvej inštancie vo svojom prvom a rovnako aj druhom meritórnom rozhodnutí nepochybne konštatoval zásah do osobnostných práv žalobkyne presne tak, ako sa toho žalobkyňa domáha, avšak s tým, že v poradí druhom svojom rozhodnutí po nanovo vykonanom dokazovaní vyhodnotil, že tento zásah sa dopustil žalovaný 2/ a nie žalovaný 1/, čím prehodnotil subjekt už predtým konštatovaného zásahu. Uvedenou skutočnosťou sa žalovaný 1/ bránil v celom konaní, k tejto obrane mohla produkovať dôkazy, a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie nemohlo byť pre žalobkyňu prekvapivým. Pokiaľ aj súd prvej inštancie nevyslovil svoj predbežný právny názor na vec, nejedná sa o porušenie procesných práv žalobkyne, ktorých dôsledok by sa prejavil na výsledku konania, ktorý je formulovaný vo výroku meritórneho rozhodnutia.

25. V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí prejednací princíp, ktorým je ovládané dokazovanie a ktorý spočíva v tom, že tvrdiť skutočnosti rozhodné pre posúdenie daného prípadu a navrhovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočnosti je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej, teda iniciatíva v tomto smere jednoznačne zaťažuje ich. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva, teda z príslušnej hmotnoprávnej normy. V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti. Ak tak strany nevykonajú, potom postihne tú stranu, ktorá je povinná potrebné tvrdenie vykonať, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jej neprospech. Keďže súd vychádza len zo skutočností tvrdených stranami a vykonáva len tie dôkazy, ktoré tieto navrhli, bolo jednak na žalobkyňu, akým spôsobom svoj nárok formulovala a na akých skutočnostiach jeho dôvodnosť zakladala a na strane druhej bolo na žalovanom 1/, akú obranu a na akých skutočnostiach založenú zvolil a tiež bolo vecou jeho racionálneho posúdenia, či ním tvrdené skutočnosti je spôsobilý aj preukázať vo vedomí, že pasivita, či nesprávne zvolená argumentácia, mu môže priniesť negatívne dôsledky v spore. Nesplnenie si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti sa nutne musí prejavíť v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre stranu, ktorá dôkazné bremeno neunesla.

26. V ďalšom odvolací súd podrobil napadnuté rozhodnutie vecnému prieskumu z hľadiska žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery).

27. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

28. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené

v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

29. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobkyňou vo veci samej vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti. Odôvodnil z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Námietky žalobkyne uvedené v podanom odvolaní preto nemohli v danej veci privodiť zmenu napadnutého rozsudku v rozsahu jeho skutkového a právneho záveru, že zo strany žalovaného 1/ nedošlo k zásahu do práva žalobkyne na ochranu osobnosti, konkrétne do práva na ochranu jej občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil odôvodnenie rozsudku v danej veci a v podrobnostiach naň poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP, aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou právnych predpisov.

30. Na doplnenie správnosti dodáva, že z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že žalovaný 1/ ako bývalý minister spravodlivosti SR poskytol niekoľko minútový rozhovor redaktorovi žalovaného 2/ na tému dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcov v prípadoch, v ktorých je sudca obvinený z trestného činu. Rozhovor nie je archivovaný a žalovaný 1/ ho neautorizoval. O reportáži zo dňa 14.08.2009 pod názvom „Obžalovaná sudkyňa pojednáva“, ktorej konečná podoba je dielom redaktora žalovaného 2/ bolo uvedené vyjadrenie žalovaného 1/: „Považujem to za absurdné. Považujem to za dôkaz toho, že v dnešnej justícii majú skorumpovaní sudcovia navrch.“ Odvysielaná bola len časť rozhovoru, v ktorej časti žalovaný 1/ žalobkyňu nemenuje, nepoukazuje na ňu, žiadnym spôsobom ju nešpecifikuje. Vzhľadom na nezachovanie sa záznamu rozhovoru nie je možné ustáliť, na akú otázku redaktora žalovaný 1/ uvedeným reagoval. Samotný výrok je vytrhnutý z celého kontextu rozhovoru. Za takejto situácie uvedený výrok žalovaného 1/ aj odvolací súd hodnotí ako výrok vo všeobecnej rovine, ktorý nie je spôsobilý zásahu do osobnostných práv žalobkyne zo strany žalovaného 1/. Otázku, či výrok žalovaného 1/ sa dotýka cti a dôstojnosti žalobkyne skúmal súd prvej inštancie z objektívneho hľadiska, nie iba zo subjektívnych pocitov a vnímaní žalobkyne, či svedkov.

31. Rozhodovanie o náhrade trov konania tvorí integrálnu súčasť súdneho konania.

32. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

33. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

34. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci a zásadou zodpovednosti zavinenia na zastavení konania. Len výnimočne nemusí súd úspešnej strane priznať náhradu trov konania, resp. neuložiť povinnosť neúspešnej strane nahradiť trovy konania protistrane. Môže tak urobiť podľa § 257 CSP. Ide o ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na tú stranu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať preto z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci.

35. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, možno existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa opodstatnene vedúcu k aplikácii ust. § 257 CSP vzhliadnuť jednak v osobných, majetkových a zárobkových pomeroch (sociálny aspekt) a jednak v okolnostiach sporu.

36. V posudzovanej veci odvolací súd vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v spore úspešným žalovaným 1/, 2/ práve z dôvodu, ktoré vzhliadol v okolnostiach sporu. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd v konečnom

dôsledku nepochybne konštatovali, že k zásahu do osobnostných práv žalobkyne došlo. K zásahu došlo zo strany žalovaného 2/. Aj keď žalobkyňa voči žalovanému 2/ sa ochrany osobnosti v zásade nedomáhala, voči nemu bola žaloba ako voči závislému subjektu sporu zamietnutá, základ, že k zásahu z jeho strany došlo, je nesporný, a preto by nebolo spravodlivé voči žalobkyni v súlade so spravodlivým usporiadaním vzťahov medzi stranami sporu, aby bola žalobkyni uložená povinnosť platiť trovy žalovanému 2/. Pokiaľ sa týka žalovaného 1/, pri podávaní žaloby žalobkyňa nemohla mať vedomosť o tom, že rozhovor medzi žalovaným 1/ a redaktorom žalovaného 2/ nebude archivovaný. Mala za to, že žalovaný 1/ reagoval na otázky týkajúce sa jej osoby a práve pre nezachovanie záznamu rozhovoru zo strany žalovaného 2/ v spore nebolo možné ustáliť, na akú otázku redaktora žalovaný 1/ reagoval. Rovnako ako pri žalovanom 2/ odvolací súd má za to, že by nebolo spravodlivé voči žalobkyni v súlade so spravodlivým usporiadaním vzťahov medzi stranami sporu, aby bola žalobkyni uložená povinnosť platiť trovy žalovanému 1/. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v závislom výroku o trovách konania zmenil, žalovaným 1/, 2/ náhradu trov konania voči žalobkyni nepriznal a rovnako im nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).